

εργειῶν, εἶναι αἱ ἀρδευόμεναι ἐκτάσεις. Διὰ τὰς τελευταίας αὐτάς, προβλέπεται ὅτι, μέχρι τοῦ 1970, δηλαδή ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἐξαετίας, θὰ διπλασιασθοῦν καὶ θὰ φθάσουν τὰ 9.000.000 στρέμματα, ἔναντι τῶν 5.000.000 στρεμμάτων ποῦ εἶναι σήμερον.

Διὰ τῶν ρυθμιστικῶν αὐτῶν μέτρων, τὸ ὑπουργεῖον Γεωργίας ἐπιτυγχάνει κατ' ἔτος, σταθερὰν πρόοδον εἰς τὰς καλλιεργείας, ἐνῶ συγχρόνως αὐξάνουν σταθερῶς καὶ αἱ ἐπιδοτήσεις πρὸς τοὺς γεωργοὺς (εἰς μηχανάς, ζῶα καὶ κτίσματα).

Θέμα μεταφορικῶν μέσων

Ἡ πλήρης ὁμως καὶ ἐπιτυχὴς ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος τῆς ἀναδιαρθρώσεως τῶν καλλιεργειῶν, ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἀπὸ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαραιτήτων μεταφορικῶν μέσων, ἀνευ τῶν ὁποίων τὸ ὅλον πρόγραμμα παραμένει «εἰς τὰ χάρτια». Καὶ αὐτὸ, διότι ἡ ἔλλειψις μεταφορικῶν μέσων, ἐμποδίζει τὴν ταχεῖαν μεταφορὰν τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων ἀπὸ τοὺς τόπους παραγωγῆς εἰς τὰ καταναλωτικὰ κέντρα, καθὼς καὶ τὴν ἐξαγωγήν των εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μὲ ἀποτέλεσμα, τὰ εὐπαθέστερα ἰδίως ἐξ αὐτῶν, νὰ καταστρέφονται ἀδικαιολογήτως καὶ νὰ ζημιῶνται σημαντικῶς ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία. Ἡ ἔλλειψις μεταφορικῶν μέσων συνετέλεσεν, ὥστε πέρυσι, τεράστιαι ποσότητες ροδακίνων νὰ σαπίσουν εἰς τοὺς τόπους τῆς παραγωγῆς, ἐνῶ τὸ ἴδιον πρόβλημα ἀνακύπτει διὰ

τὴν μεταφορὰν τῶν νοπῶν σταφυλῶν ἐκ Κρήτης καὶ ἄλλων νησιωτικῶν περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἀκόμη, πρὸς τὰς χώρας τῆς Κεντρικῆς καὶ Βορείου Εὐρώπης. Εὐπαθῆ φρούτα, ἐσπεριδοειδῆ καὶ κηπευτικά, τὰ ὁποῖα δύναται εὐχερῶς νὰ ἀπορροφήσῃ ἡ ξένη ἀγορὰ, παραμένουν καὶ σαπίζουν εἰς τοὺς τόπους παραγωγῆς των. Εἰδικὰ σιδηροδρομικὰ βαγόνια μὲ ψυκτικοὺς θαλάμους, φορτηγὰ αὐτοκίνητα—ψυγεῖα καὶ πλοῖα—ψυγεῖα, εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν κινεῖται ἤδη δραστηριῶς ἡ νέα κυβέρνησις, κατανοοῦσα ἀπολύτως τὴν βαρῦτητα τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς καὶ τὰς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος τῆς ἀναδιαρθρώσεως τῶν καλλιεργειῶν.

Προβλέψεις διὰ τὸ 1964

Κατὰ τὸ 1963, λόγῳ τῶν ἐξαιρετικῶς ἀνωμάλων καιρικῶν συνθηκῶν, ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σπορᾶς, ἐσημειώθη μεγάλη καθυστέρησις εἰς τὸν τομέα τῆς σιτοκαλλιέργειας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καλλιεργηθοῦν ἕνα ἑκατομμῦριον στρέμματα ὀλιγώτερα, ἤτοι, ἀπὸ 10.300.000 στρέμματα τοῦ 1962, μόνον 9.300.000, ὅριον τὸ ὁποῖον δὲν προεβλέπετο ἀπὸ τὸ ἐπίσημον Κρατικὸν πρόγραμ-

μα, διότι δὲν ἐξασφαλίζει τὴν σιτάρικειαν τῆς Χώρας. Δι' αὐτὸ καὶ παρέστη ἀνάγκη νὰ καλυφθῇ τὸ δημιουργηθὲν κενόν, ἀπὸ πλεόνασμα σίτου συλλεγέντος ἐκ καλλιεργείας 300.000 στρεμμάτων τοῦ 1962. Ἀντιστρόφως, ὁμως, κατὰ τὸ 1963, ἐπεξετάθη αἰσθητῶς ἡ βαμβάκοκαλλιέργεια, ἡ ὁποία ἔφτασε τὰ 2.500.000 στρέμ., ἔναντι 2.050.000 τοῦ 1962. Λόγῳ τῶν σαφῶς καλυτέρων συν-